

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. V.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2016, č. j. KUJI 10580/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 8. 2016, č. j. 54 A 1/2016 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Pelhřimov ze dne 23. 10. 2015, č. j. OVV/1373/2015 D-704/15 61318/2015/MUPE, byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu"). Proti rozhodnutí o přestupku podal žalobce prostřednictvím zmocněnce dne 16. 11. 2015 odvolání v elektronické podobě bez uznávaného elektronického podpisu. Odvolání ze dne 16. 11. 2015 nebylo žalobcem doplněno, resp. potvrzeno dle § 37 odst. 4 správního řádu, správní orgán k němu proto nepřihlížel.

[2] Dne 24. 11. 2015 podal žalobce prostřednictvím provozovatele poštovních služeb písemné odvolání proti rozhodnutí o přestupku; odvolání nebylo podepsáno. Dne 27. 11. 2015 vyzval správní orgán prvního stupně zmocněnce žalobce dle § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění podpisu na podané odvolání ve lhůtě sedmi dnů od doručení

výzvy. Výzva byla zmocněnci žalobce doručena dne 27. 11. 2015 do datové schránky; na výzvu nebylo žádným způsobem reagováno.

[3] Dne 16. 12. 2015 vydal správní orgán prvního stupně usnesení č. j. OVV/1373/2015 D-704/15 72079/2015/MUPE (v rozsudku krajské soudu nesprávně uvedeno č. j. OVV/1373/2015 D – 704/15 67959/2015/MUPE, pozn. NSS), kterým podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o odvolání z důvodu neodstranění podstatných vad odvolání, které brání v pokračování v řízení.

[4] Proti usnesení o zastavení řízení o odvolání podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že k zastavení řízení o odvolání byl oprávněn odvolací správní orgán, nikoliv správní orgán prvního stupně. Podle žalobce byl správní orgán prvního stupně povinen nepodepsané odvolání postoupit odvolacímu správnímu orgánu, který mohl řízení o odvolání zastavit, nebo napadené rozhodnutí o přestupku přezkoumat z hlediska jeho zákonnosti. K odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení bylo přiloženo naskenované odvolání proti rozhodnutí o přestupku podepsané zmocněncem žalobce.

[5] Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 2. 2016, č. j. KUJI 10580/2016, sp. zn. OOSČ 3/2016 OOSC/JN, bylo odvolání žalobce zamítnuto a usnesení správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení o odvolání potvrzeno.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který rozhodnutí žalovaného v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud konstatoval, že správní orgán prvního stupně pochybil, jestliže výzvu k odstranění vad odvolání ze dne 26. 11. 2015 neučinil formou usnesení. Dalším nedostatkem výzvy k doplnění odvolání pak dle krajského soudu byla absence poučení o následcích neodstranění nedostatků v poskytnuté lhůtě; povinnost správního orgánu poučit podatele o následcích neodstranění nedostatků podání ve stanovené lhůtě dovodil krajský soud z § 4 správního řádu.

[7] Krajský soud dále konstatoval, že správní orgán prvního stupně nebyl v daném případě oprávněn zastavit řízení. Soud vycházel z § 88 odst. 2 správního řádu, který taxativně stanoví, kdy správní orgán prvního stupně zastaví řízení před předáním spisu odvolacímu správnímu orgánu; v předmětné věci taková situace nenastala. Příslušným k zastavení řízení byl odvolací správní orgán, který dle § 90 odst. 4 správního řádu disponuje oprávněním zastavit řízení na základě neomezeného okruhu důvodů. Usnesení o zastavení řízení bylo vydáno funkčně nepříslušným správním orgánem a tato vada řízení mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí, proto krajský soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[9] Stěžovatel je toho názoru, že absence poučení ve výzvě k doplnění náležitostí odvolání mu byla krajským soudem vytknuta nesprávně. Obecným zmocněncem žalobce

pokračování

byl v dané věci Ing. M. J., o němž je z úřední činnosti známo, že zastupuje účastníky přestupkových řízení před správními orgány v řádově stovkách typově obdobných případů a poučovací povinnost správních orgánů je proto ve vztahu k tomuto zmocněnci do značné míry modifikována jeho osobními poměry. K uvedenému stěžovatel odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 1 As 155/2014.

[10] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že řízení mělo být zastaveno odvolacím orgánem postupem dle § 90 odst. 4 správního řádu, nikoli správním orgánem prvního stupně. S odkazem na komentář ke správnímu řádu stěžovatel uvedl, že je třeba rozlišovat mezi zastavením meritorního řízení a „pouhým" zastavením řízení o odvolání. Ustanovení § 88 odst. 2 a § 90 odst. 4 správního řádu upravují postup pro případ, kdy po podání odvolání nastane některý z důvodů pro zastavení řízení ve věci samé. V projednávané věci však takový důvod nenastal; důvodem pro zastavení řízení byla vada podaného odvolání, která nebyla na výzvu odstraněna a tato vada brání projednání odvolání. Nastal důvod k zastavení „jen" odvolacího řízení. Tuto situaci zákon výslovně neupravuje, je proto namístě na ni aplikovat § 93 odst. 1 správního řádu a obdobně použít ustanovení o řízení před správním orgánem prvního stupně, konkrétně § 66 odst. 1 písm. c), podle kterého řízení o žádosti zastavuje ten správní orgán, u kterého se žádost podává.

[11] Závěr krajského soudu o nutnosti postupu dle § 90 odst. 4 správního řádu, pokládá stěžovatel za neudržitelný i z toho důvodu, že pokud by řízení bylo zastaveno podle § 90 odst. 4 správního řádu, musel by odvolací orgán v duchu tohoto ustanovení rozhodnout nejen o zastavení řízení, ale i o zrušení meritorního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z uvedených důvodů má stěžovatel za to, že napadený rozsudek krajského soudu je nezákonný a navrhuje, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s krajským soudem v tom, že správní orgán prvního stupně nebyl funkčně příslušný k vydání usnesení o zastavení odvolacího řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a že řízení měl zastavit správní orgán odvolací; podle žalobce tak měl však odvolací správní orgán učinit postupem dle § 66 odst. 1 písm. c), nikoliv dle § 90 odst. 4 správního řádu, jak uvedl krajský soud. K tomu odkázal žalobce na rozsudky zdejšího soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015 – 20 a ze dne 29. 1. 2013, č. j. 8 As 105/2012 – 40. Pokud jde o absenci poučení ve výzvě k doplnění odvolání, žalobce nesouhlasil s názorem stěžovatele, že vzhledem k osobě obecného zmocněnce žalobce, nebylo třeba poučení o následcích nedoplnění vlastnoručního podpisu na odvolání. Ani judikatura není v otázce následků nedoplnění odvolání jednoznačná, žalobce proto pochybuje o tom, že obecný zmocněnec Ing. J. mohl následky nedoplnění podpisu na odvolání znát, proto měl být o následcích nevyhovění výzvě poučen.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných ve smyslu § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel namítal, že mu byla nesprávně vytknuta absence poučení ve výzvě k doplnění náležitostí odvolání. Nejvyšší správní soud především podotýká, že z napadeného rozsudku vyplývá, že absence poučení nebyla důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného; krajský soud nedostatek poučení posoudil jako pochybení, na které správní orgány „pouze“ upozornil s tím, aby se ho pro příště vyvarovaly. Je třeba souhlasit s krajským soudem, že ačkoliv v § 37 odst. 3 správního řádu není stanovena povinnost o následcích neodstranění vad podaného odvolání poučovat, správní řád stanoví i obecnou poučovací povinnost v § 4 odst. 2, z níž by povinnost poučit zmocněnce žalobce mohla být dovozena. Ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu stanoví podmínky, za nichž je nezbytné dostát poučovací povinnosti, a to, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Povaha úkonu, v daném případě výzvy k doplnění odvolání, by mohla odůvodnit povinnost poučit, Nejvyšší správní soud ale souhlasí se stěžovatelem, že poměry osoby v projednávané věci povinnost poučit o následcích neodstranění vad odvolání neodůvodňují. Žalobce byl totiž ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, Ing. M. J., který vystupuje v této roli a typově obdobných případech velmi často, což je soudu známo z úřední činnosti. Proto měl chápat, a lze důvodně předpokládat, že i chápal, jakou povinnost mu (respektive žalobci) správní orgán prvního stupně ukládá a jaké mohou být následky neuposlechnutí výzvy. Osoba, jež pravidelně zastupuje přestupce v přestupkových řízeních, je bezpochyby osobou znalou správního procesu a není nezbytné ji o následcích nesplnění výzvy speciálně (a opakovaně) poučovat, resp. absence poučení nemůže být tak závažnou vadou, která by mohla mít za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně tak naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby dle § 4 odst. 2 správního řádu.

[15] Klíčovou otázkou dané věci bylo, zda byl správní orgán prvního stupně funkčně příslušný k vydání rozhodnutí o zastavení řízení.

[16] Podle § 66 odst. 1 správního řádu správní orgán usnesením zastaví řízení o návrhu, jestliže: a) žadatel vzal svou žádost zpět; jestliže je žadatelů více, musí se zpětvzetím souhlasit všichni žadatelé; ve sporném řízení správní orgán řízení nezastaví, pokud se zpětvzetím odpůrce z vážných důvodů nesouhlasí, b) byla podána žádost zjevně právně nepřípustná, c) žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, d) žadatel ve stanovené lhůtě nezaplatil správní poplatek, k jehož zaplacení byl v řízení povinen, e) zjistí překážku řízení podle § 48 odst. 1, f) žadatel zemřel nebo zanikl, pokud v řízení nepokračují právní nástupci nebo pokud není více žadatelů, anebo zanikla-li věc nebo právo, kterého se řízení týká; řízení je zastaveno dnem, kdy se správní orgán o úmrtí nebo zániku žadatele nebo o zániku věci nebo práva dozvěděl, g) žádost se stala zjevně bezpředmětnou, h) z dalších důvodů stanovených zákonem.

[17] V projednávané věci žalobce neodstranil na výzvu správního orgánu na odvolání chybějící podpis; lze tak uvažovat o důvodu uvedeném v § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Absenci podpisu na odvolání lze považovat za vadu, pro kterou nelze v řízení pokračovat. Z každého podání je nutno seznat, která osoba jej činí (§ 37 odst. 2 in fine správního řádu). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2013, č. j. 8 As 105/2012 - 40, mimo jiné konstatoval: „Chybějící podpis na odvolání je vadou, pro kterou nelze pokračovat v řízení, protože není zřejmé, zda odvolání podala oprávněná osoba“. Není tedy sporné, zda zde byl dán legitimní důvod pro zastavení řízení, sporné však je, zda pro

tuto vadu může odvolací řízení zastavit správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, či je k tomu oprávněn pouze odvolací orgán.

[18] Pravomoci správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal lze nalézt v § 86, § 87, resp. 88 správního řádu. Podle § 86 odst. 2 správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, *zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo bylo-li nepřípustné*. Podle § 87 *může správní orgán, který odvoláním napadené rozhodnutí vydal, toto rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud tím plně vyhoví odvolání a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnu z účastníků, ledaže s tím všichni, kterých se to týká, vyslovili souhlas; proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání.* Dle § 88 odst. 1 *neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Jestliže byl odvoláním napaden jen některý výrok rozhodnutí podle § 82 odst. 3 a lze-li příslušnou část spisu oddělit, předá správní orgán pouze tu část spisu, která se týká otázky, o níž bylo rozhodnuto v napadeném výroku rozhodnutí. V případě nepřípustného nebo opožděného odvolání předá spis odvolacímu orgánu do 10 dnů; ve stanovisku se omezí na uvedení důvodů rozhodných pro posouzení opožděnosti nebo nepřípustnosti odvolání.* Podle § 88 odst. 2 správního řádu, *pokud před předáním spisu odvolacímu správnímu orgánu nastal <u>některý z důvodů zastavení řízení uvedený v § 66 odst. 1 písm. a), e), f) nebo g)</u> nebo v § 66 odst. 2, správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, řízení zastaví, ledaže by rozhodnutí o odvolání mohlo mít význam pro náhradu škody.* V projednávané věci bylo zastavení řízení opřeno o důvod dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[19] Lze konstatovat, že tento správní orgán je po té, kdy obdrží odvolání, oprávněn jednak k úkonům administrativním, resp. procesním (§86 a § 88), a dále za podmínek stanovených v § 87 správního řádu může rozhodovat o věci samé, tedy posoudit odvolací námitky meritorně (namísto odvolacího orgánu).

[20] Jak správně upozornil krajský soud, jedním z charakteristických rysů odvolání jako řádného opravného prostředku je jeho devolutivní účinek, který spočívá v tom, že celá věc přechází k rozhodnutí na nadřízený správní orgán. Výjimku z tohoto pravidla pak tvoří shora zmíněná možnost autoremedury, resp. možnost zastavení řízení správním orgánem prvního stupně v případech, jejichž výčet je taxativně vymezen v § 88 odst. 2 správního řádu. Je třeba zdůraznit, že taxativně vymezené případy nelze rozšiřovat nad rámec stanoveného výčtu. Jinými slovy, prvoinstanční správní orgán může po podání odvolání činit pouze úkony stanovené v § 86, § 87, a výslovně vymezené v § 88 správního řádu. Zastavení řízení v době před předáním spisu odvolacímu orgánu je omezeno <u>pouze na některé důvody</u> uvedené v § 66 odst. 1 správního řádu. Z povahy věci se jedná o překážky, pro které nemůže být řízení vedeno vůbec (litispendence, zpětvzetí, zánik či úmrtí účastníka).

[21] Správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, nepřísluší v intencích § 88 odst. 2 správního řádu rozhodovat o tom, zda má být řízení zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pro neodstranění podstatné vady odvolání, která brání pokračování v řízení, jako je tomu v projednávané věci. Nepřísluší mu ani posuzovat, zda

se řízení zastaví pro nezaplacení poplatku či zda je žádost zjevně nepřípustná či se stala bezpředmětnou. Tyto skutečnosti (a další zákonem stanovené) totiž je a priori oprávněn (povinen) posoudit odvolací orgán příslušný o odvolání rozhodnout, a zjistit, zda jsou či nejsou důvody pro zastavení řízení. Musí si tudíž učinit úsudek i o tom, zda se jedná o neodstranitelnou vadu, pro kterou nelze v řízení pokračovat, či zda je vada odstranitelná, resp. zda účastník vadu odstranil dostatečně či nikoli; zda lze i přesto v řízení pokračovat a vada nebrání meritornímu projednání věci. V tomto ohledu přechází pravomoc rozhodování na odvolací orgán. Stěžovatel se proto mýlil, jestliže tvrdil, že v projednávané věci bylo namístě (za použití § 93 odst. 1 správního řádu) *„použít ustanovení o řízení před správním orgánem I. stupně, konkrétně § 66 odst. 1 písm. c), kdy řízení o žádosti (zde odvolání) zastavuje ten správní orgán, u kterého se žádost v I. stupni podává.“* Nutno podotknout, že správní orgán, který rozhodnutí vydal podle § 88 odst. 2 správního řádu, řízení nezastaví ani když je dán některý z důvodů pro zastavení řízení, na který toto ustanovení odkazuje, pokud by rozhodnutí o odvolání mohlo mít vliv na náhradu škody; v takové případě bude povinen, a to i přes existenci některého zákonného důvodu pro zastavení řízení, předat věc odvolacímu orgánu, který bude rozhodnutí přezkoumávat postupem podle § 89 odst. 2 správního řádu.

[22] Jestliže stěžovatel na podporu svého tvrzení odkázal na komentář ke správnímu řádu (Vedral J.: *Správní řád – komentář, 2. vydání, Praha, BOVA POLYGON, 2012, str. 756),* pak má Nejvyšší správní soud za to, že citovaná část komentáře jeho argumentaci nepotvrzuje. Autor komentáře sice rozlišuje mezi zastavením řízení dle § 88 odst. 2 a „pouhým“ zastavením odvolacího řízení podle § 91 odst. 3 v důsledku zpětvzetí odvolání; z uvedeného však nevyplývá, že by připouštěl zastavení řízení po podání odvolání rozhodnutím správního orgánu prvního stupně i z jiných důvodů, než které jsou taxativně stanoveny v § 88 odst. 2 správního řádu.

[19] Ke shora uvedené argumentaci poukazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 63/2015 – 36, ve kterém soud dospěl k závěru, že i v případě nepřípustného odvolání byl povinen o odvolání rozhodnout žalovaný a k tomu konstatoval: *„Pokud bylo odvolací řízení zahájeno, pokračuje i přes pasivitu stěžovatele při odstraňování vad odvolaní, a musí být skončeno některým ze způsobů předvídaných zákonem. Jedině tento výklad zároveň účastníkům zachovává i právo na soudní ochranu včetně práva na ochranu před nečinností správního orgánu, případně práva na soudní přezkum rozhodnutí, kterým se řízení končí. ..... Povinností správního orgánu proto bylo o podaném odvolání rozhodnout. V úvahu připadal postup dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu ve spojení s § 93 správního řádu, tj. pro neodstranění vad podání odvolací řízení zastavit. Na základě § 93 odst. 1 správního řádu se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, tzn. i ustanovení o zastavení řízení o neodstranění vad podání, v daném případě odvolacího řízení. To však platí pouze za předpokladu, že chybějící podpis na odvolání za uvedené skutkové situace skutečně brání jeho projednání dle § 89 odst. 2 správního řádu.“*

[20] Nejvyšší správní soud pro úplnost upozorňuje rovněž na závěr č. 149 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 2. 12. 2016: *„V případě, kdy na odvolání chybí podpis odvolatele a tento nedostatek nebyl odstraněn ani na základě výzvy správního orgánu, odvolací správní orgán řízení o odvolání zastaví podle § 93 odst. 1 ve spojení*

pokračování

s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a zároveň přezkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení".

[21] S ohledem na shora uvedené proto Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že usnesení o zastavení řízení o odvolání ze dne 16. 12. 2015 bylo vydáno funkčně nepříslušným správním orgánem. Chybějící podpis na odvolání je vadou, pro kterou nelze pokračovat v řízení, protože není zřejmé, zda odvolání podala oprávněná osoba. Nebyla-li taková vada na výzvu správního orgánu odstraněna, měl, shledal-li by odvolací orgán dostatečné důvody pro závěr o tom, že nelze v řízení pokračovat, zastavit řízení dle § 93 odst. 1 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nikoliv dle § 90 odst. 4, jak uvedl v napadeném rozsudku nesprávně krajský soud. Přes tento dílčí nesprávný závěr krajského soudu je však napadený rozsudek věcně správný.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce ve věci úspěch měl, a proto mu vůči žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Náklady spočívají v odměně advokáta žalobce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), činí 3100 Kč. Náklady řízení dále tvoří paušální částka náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkové náklady řízení tak činí 3400 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani. Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 4114 Kč. Žalovaný je povinen uhradit žalobci uvedenou částku na náhradě nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu